Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfinţilor patruzeci de mucenici din Sevasta

Sună îngerul Meu din trâmbiţa venirii Mele, iar Eu, Domnul, Îmi gătesc alaiul de sfinţi şi de îngeri şi Îmi fac intrarea în cartea Mea de pe pământ, că e sărbătoare de sfinţi mărturisitori, şi îi iau cu Mine la ieslea cuvântului Meu cea din mijlocul României. Amin.

Bucuraţi-vă cu Mine, sfinţi ai cerului sfânt! Zilele nunţii Mele sunt răsplata pe care v-o dau pentru iubirea ce Mi-aţi dat-o de M-aţi mărturisit pe Mine Dumnezeu adevărat în cer şi pe pământ. Zilele nunţii Mele sunt venirea Mea pe pământ cu sfinţii, căci despre venirea Mea aşa scrie: *«Vine Domnul cu sfinţii în zeci de mii».* Amin, amin, amin.

Împodobesc venirea Mea cu strai de nuntă, şi voi nunti pe pământ cu voi, copilaşi care-Mi primiţi cuvântul, care-Mi primiţi venirea. V-am îmbrăcat în haină de mireasă şi v-am aşezat la masă de nuntă ca să audă şi să vadă oamenii de pe pământ zile de nuntă cerească şi să se facă din trupeşti duhovniceşti, aşa cum v-aţi făcut voi la chemarea Mea, la vestea venirii Mele cea după două mii de ani.

Împărăţia Mea nu vine în chip văzut, aşa cum îşi închipuie omul neştiutor. Ea se încuibează înăuntrul omului, şi omul o află înăuntrul său şi ia din ea bucurându-se, şi nu ştie de unde-i vine bucuria. Bucuria nu vine din cer. Ea vine dinăuntrul inimii care are în ea împărăţia cerurilor. Bucuria este împărăţia cerurilor care se bucură în om, iar altă bucurie a inimii omului este deşertăciune care se sfârşeşte.

O, cum de nu vrea omul să cunoască şi să guste din bucuria împărăţiei cerurilor şi să rămână apoi în ea? O, cum să-l fac pe om să cunoască această taină a Mea în om: împărăţia cerurilor?

Nimic nu-i veşnic din cele ce iubeşti tu, omule pribeag. Ia şi gustă din veacul cel veşnic şi vezi-i dulceaţa şi taina lui cea dulce, şi vino apoi să fii, căci ca să fii e taină mare, e taină dulce, omule. O, cine să te înveţe, cine să te dezmierde cu cele ce sunt ca să le simţi gustul şi veşnicia lor? Nu e nimeni să te înveţe acestea în afară de Mine. Ia şi bea din fântâna aceasta, omule obosit. Eşti nemâncat, eşti nebăut, eşti gol, eşti mut şi surd, eşti orb, eşti şchiop, eşti fără de putere, eşti fără de viaţă. Ia de la Mine ca să fii, omule. Vreau să te dezmierd făcând fiinţa ta, că altfel nu stai la făcut ca să fii. Vreau să fii, omule, precum Eu sunt. Dacă acum două mii de ani am plătit cu viaţa Mea viaţa ta ca s-o am în mâna Mea şi să ţi-o pot da, iată-Mă venind acum aşa cum am spus atunci că voi veni ca să dau viaţă oamenilor şi înviere morţilor. Amin.

Te judecă morţii din morminte, omule de pe pământ, că a venit ceasul să audă ei glasul Meu cel de peste tine, vestea învierii, omule, vestea învierii celor de pe pământ şi a celor din morminte care aşteaptă tainica Mea venire, tainica Mea împărăţie în om, descoperirea fiilor lui Dumnezeu care poartă în ei împărăţia cerurilor cea plină de taină.

Dar ce este împărăţia cerurilor? Iată, ea este omul cel dinăuntru, omul care se lasă făcut după chipul şi asemănarea Mea ca să fie apoi, precum Eu sunt. Ea este omul care se desăvârşeşte desăvârşind fiinţa Mea în el. Ea este raiul în care Eu stau cu omul cuvântându-ne unul altuia cele veşnice, cele ce sunt. Iată împărăţia cerurilor. Ea este voia Mea cu totul în om, precum în cer aşa şi pe pământ. Ea este locul odihnei Mele, în care omul face mereu curat pentru Mine, pentru statul Meu în el, pentru sărbătoarea Mea cea veşnică cu omul.

Mă doare cu mare durere, Mă doare pentru om, Mă doare omul. N-are omul povăţuitor, şi Mă doare că n-are. N-are cine să-l ajute pe om spre Mine, şi Mă doare că n-are. Dacă s-ar uita omul la cele ce sunt, nu la cele ce pier, M-ar vedea omul în toate câte Eu le-am făcut şi le fac şi s-ar mângâia în calea lui cea grea şi M-ar descoperi în taina cea dinăuntrul lui aşteptându-l cu

răbdare. Eu stau în mare taină înăuntrul omului, aşteptându-l cu răbdare să se întoarcă şi să se uite în casa sufletului lui şi s-o cureţe ca să-Mi trezesc Eu odihna în casa lui.

Când i-am dat omului raiul, i l-am dat ca să-l lucreze şi ca să-l păzească, şi cu poruncă i-am dat aceasta, şi aşa am zis lui: *«Din toţi pomii grădinii vei mânca, dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, fiindcă în ziua când vei mânca din el, vei muri».* Omul însă n-a păzit această taină a raiului. Aceasta avea el să lucreze şi să păzească: să mănânce şi să nu mănânce. Când i-am zis: *«Din toţi pomii raiului vei mânca»,* aceasta îi era lucrarea ce i-o dădusem s-o facă. Şi când i-am zis: *«dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci»,* aceasta era lucrarea ce i-o dădusem s-o păzească. Îl aşezasem în taina raiului, dar el n-a lucrat-o şi n-a păzit-o.

Acum, după şapte mii de ani, din nou am venit şi i-am zis omului ca şi atunci, şi Mă doare cu mare durere omul. Mă doare omul, şi el nu ştie cum vine aceasta. Aştept de şapte mii de ani cu mare taină înăuntrul omului. Aştept în casa lui, îl aştept pe om, şi el Mă doare, şi el e durerea Mea. Mă doare omul, şi el nu ştie ce-Mi face, şi el nu ştie cât Mă doare în el. El mănâncă mereu din pomul cunoştinţei binelui şi răului, şi moartea lui Mă doare în el. O, cum să-l fac pe om să înţeleagă durerea Mea în el? Cum să-l fac pe om să Mă mărturisească, şi Eu să Mă scol în el întru odihna Mea? Omul este muncit de truda de a mânca din pomul cunoştinţei binelui şi răului. Dar ca să mănânce din pomii raiului din care i-am spus Eu să mănânce şi să fie, o, nu face omul această lucrare şi nu se păzeşte omul să nu mănânce din cele de la care l-am oprit. Numai când îl opresc Eu se opreşte. Mai devreme nu se opreşte omul ca să lucreze şi să păzească raiul aşa cum Eu i-am poruncit.

Îţi trebuie dragoste, omule pribeag, omule uituc. Proorocirea şi darul limbilor şi ştiinţa se vor sfârşi curând, căci sunt frânturi, şi vine ce este desăvârşit, şi rămâne, şi atunci vei cunoaşte pe deplin. Când tu vei fi cunoscut pe deplin, atunci vei cunoaşte pe deplin, căci toate vor pieri, şi acestea trei rămân: credinţa, nădejdea şi dragostea. Dar mai mare între ele este dragostea. Amin, amin, amin.

Îţi trebuie dragoste, omule; dragostea Mea, care aşteaptă înăuntrul tău, şi de aceea spun Eu că Mă doare, că Mă doare omul. E greu omul peste Mine. Fiinţa Mea din om stă apăsată de cunoştinţa omului, care-l îngâmfă pe om. Dar iată, cunoştinţa nu zideşte pe om, ci îl îngâmfă, iar îngâmfarea lui este durerea Mea în om.

Îţi trebuie dragoste, omule. Ea zideşte, ea te zideşte, ea Mă zideşte pe Mine în tine şi Mă scoate de sub durere în tine. Opreşte-te de la rodul cunoştinţei binelui şi răului! E fructul morţii. Opreşte-te! Amin. Şi întoarce-te în tine, şi Mă vei găsi aşteptând după tine ca să vii înăuntrul tău şi să zideşti cu dragostea. Amin. Împărăţia Mea aşteaptă înăuntrul tău de şapte mii de ani. Ea nu vine din cer în chip văzut. Ea vine dinăuntrul inimii care are în ea împărăţia Mea. Bucuria este împărăţia cerurilor care se bucură în om, iar altă bucurie a inimii omului este deşertăciune care se destramă.

Îţi trebuie dragoste, omule. Vreau să te dezmierd lucrând la fiinţa ta, la omul cel dinăuntrul tău. Vreau să fii, omule, căci împărăţia cerurilor este omul cel dinăuntru care se lasă făcut după chipul şi asemănarea Mea, ca să fie apoi, precum Eu sunt.

Iată împărăţia cerurilor! Ea este voia Mea cu totul în om, precum în cer aşa şi pe pământ. Amin. Dragostea este cea care îl zideşte pe omul cel dinăuntru. Ea are în ea pe toţi pomii din rai din care trebuie să mănânce omul şi să fie omul. Atunci, acestea trei rămân: credinţa, nădejdea şi dragostea. Dar mai mare între ele este ea, dragostea, dragostea Mea în om, dragostea Mea care aşteaptă înăuntrul omului ca să zidească în el împărăţia nestricăciunii, taina învierii omului. Amin.

Şi iată, se împlineşte cuvântul învierii, cuvântul Meu cel de acum două mii de ani prin care am grăit şi am spus: *«Vine ceasul, şi a şi venit, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi ei vor învia»,* şi ei vor mărturisi venirea Mea şi vestea învierii. Amin, amin, amin.

09/22-03-2001